

หวงรัก

บทที่ 10

สตรีที่นั่งคู่กันอยู่ตรงหน้า ช่างแตกต่างกัน มณฑิรามีรอยยิ้ม สดใส ดวงตาคมหวานส่งประกายสอดคล้องกับริมฝีปาก ขณะที่หญิงสาวอีกคนหนึ่งมักจะยิ้มจางๆ และดูขรึมเศร้าอยู่เป็นนิจ

มณฑิราและชายหนุ่มต่างไม่พูดแม้แต่คำเดียวถึงการมาด้วยกัน ตามลำพังในครั้งก่อน และฟ้ารุ่งก็มีได้เฉลียวใจสงสัย แม้จะสังเกตเห็นว่าความสนิทสนมที่คนทั้งสองมีต่อกันอยู่ต่อหน้าเธอนั้น เลยขีดคนรู้จักธรรมดาไปแล้ว

“วันหลังเชิญคุณภริยาไปบ้านมณฑิกว่านะฟ้านะ จะทำอาหารเลี้ยง” มณฑิราพูด “มณฑิกกับข้าวก่งนะคะคุณภริยา ขอให้มีการมณเอยากทำ รายการชวนชิมอะไรทั้งหลายต้องชิตซ้ายหมด”

“ดีซีซะ จะได้สมัครเป็นลูกศิษย์ ตอนผมอยู่เมืองนอกต้องทำอาหารกินเอง.. แต่..” เขาหัวเราะ “คงเป็นอาหารที่แย่ที่สุดเท่าที่คุณมณเคยพบมา”

“ต่อไปนี่ไม่ต้องทำเองแล้ว อยู่เมืองไทยสบายออก จะเอาอะไรก็มีสารพัด อีกหน่อยพอแต่งงานก็แค่บอกแม่บ้าน...” หญิงสาวหรีตาล้อเลียน “ตอนนี้ใกล้จะมีข่าวดีหรือยังคะ อยากกินเลี้ยงเต็มทีแล้ว” “อะไรได้ครับ ยังไม่มีใครยอมตกลงปลงใจจะแต่งงานกับผมเลย” “แต่ฟ้าบอก...”

ชายหนุ่มทำตาคมมองฟ้ารุ่ง “บอกว่าอะไรครับ” ฟ้ารุ่งแก้งจับแขนเพื่อนสาว “อย่าพูดนะ มณ” “ฟ้าโกหกคุณมณ” เขาริบพูด “คุณมณสงสัยอะไรต้องมาถามผม จะบอกความจริงไม่ปกปิด” “จริงหรือคะ” มณฑิราหัวเราะ

ชายหนุ่มตีมือเปียร์ขณะที่สตรีสาวทั้งสองมีโวน์เย็นสีแดงเป็นเครื่องตีม ฟ้ารุ่งตีมเพียงเล็กน้อย ทว่าสีหน้าเป็นสีเข้มขึ้นและพูดน้อยลง ได้แต่ยิ้มรับฟังชายหญิงหยอกล้อกัน

มณฑิราถามว่า “เมมาแล้วหรือยังฟ้า หน้าแดงเขียว” ฟ้ารุ่งตอบว่า “เกือบมาแล้ว” “คออ่อนจริง” หญิงสาวหันมายิ้มกับชายหนุ่ม “คุณภริยาคูชิตะฟ้าตีมแค่ครั้งเดียวของมณแท้ๆ มณยังเฉยๆ อยู่เลย”

“คุณมณเก่ง” “คุณพี่จะไม่ว่าอะไรหรือถ้าคุณน้องเมากลับบ้าน” เสียงเพื่อนสาวถามหยอกเย้า ฟ้ารุ่งเพียงแต่หัวเราะผิน ๆ “คุณภริยาต้องช่วยแก้ตัวแทนนะคะ” “พอถึงบ้านเขาก็แยกเข้าห้อง ชินผมตามไปช่วยแก้ตัวจะได้ถูกจับโยนออกมา”

“ที่ต้องรีบแยกเข้าห้องเพราะกลัวคุณแสงดาวจะฉีกเนื้อเอาต่างหาก”

“อ้อโฮ ดูขนาดนั้นเขียว..!” “คุณมณอย่าเชื่อ” “ขอไปดูให้เห็นกับตาได้ไหมคะ มณอยากรู้จักคุณแสงดาวของคุณภริยา”

“ไม่ใช่ของผมหรอกครับ” เขาปฏิเสธอยู่นั้นแล้ว ฟ้ารุ่งพูดว่า “ถ้ามณไม่รักตัวกลัวตายก็เชิญเลย” “ที่ผมยังไม่เห็นจะต้องกลัวคุณภริยาเลย” ชายหนุ่ม จับตาคมมองฟ้ารุ่งเหมือนจงใจเอ่ยชื่อนั้นให้เธอฟัง เห็นสีหน้าเธอเปลี่ยนไป... เขาเอียงหน้าไปพูดกับมณฑิรา

“บริสุทธิ์ใจเสียอย่างจะต้องกลัวอะไร จริงไหมครับคุณมณ” “จริงคะ” มณฑิราสั่นสนุน แม้สีหน้าเจื่อนจางลงเช่นกัน ภุริยกแก้วเครื่องตีมยื่นออกมาข้างหน้า เขาคนเดียวเท่านั้นที่ยิ้ม ช้อนความดุตันเหี้ยมเกรียมไว้ภายใน.....

ชายหนุ่มเป็นคนขับรถเมื่อย่อนไปส่งมณฑิราที่บ้านก่อน “ฟ้ามาแล้ว ให้ผมขับรถเองจะได้จำทางได้” “จะจำทางบ้านมณไว้ทำไมคะ” เธอแก้งถาม ทั้งๆ ที่ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อยที่เขาพาเธอมาส่งบ้าน

มณฑิรา รู้สึกแปลกๆ ที่สองหญิงชายจะต้องไปกันต่อตามลำพัง สีมุ่มาแล้วและต่างก็มีเมากันอยู่ทั้งคู่ เธอได้แต่กล่าวลาอย่างอ่อนหวาน “แล้วพบกันนะคะ”

ชายหนุ่มพารถวิ่งไปตามถนน บางครั้งบางครั้งราวก็ส่งเสียง
ผิวปากบ้าง ร้องตามบ้างกับเพลงจากวิทยุ

จู่ๆ เขาก็พูด “พีณาทของคุณนี่ไม่ฉลาดเลยนะ มีแฟนสวย
อย่างนี้กลับไม่ค่อยเฝ้าไว้ให้ดี”

เสียงถามขริ่มขุ่นข้อง “ทำไมถึงพูดว่า พีณาทของฉัน ล่ะคะ”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ชื่อ “อ้าว ผมพูดอะไรผิดไปหรือ ขอโทษด้วย
ผมไม่ได้ตั้งใจ”

น้ำเสียงเธออ่อนลง “เขาคงไว้ใจกัน เข้าใจกันดี ไม่จำเป็นต้อง
คอยเฝ้าหรอกค่ะ”

“คุณมณเป็นคนสวย แล้วก็ใช้ชีวิตชีวา แต่ว่ากณาทเคร่งขริ่ม
เกินไป ผมว่าจะไปกันไม่ค่อยได้”

“ต้องยังไงคะถึงจะไปกันได้คะ”

“ขีเล่นก็ต้องอยู่กับขีเล่น ขริ่มก็ต้องอยู่กับขริ่ม อย่างคุณ
กับ กณาท..”

ฟ้ารุ่งหันมามองอย่างจะค้นหาเจตนาของคนพูด แต่ว่าใบหน้า
ด้านข้างในความมืดสลัวเพียงแต่ระบายรอยยิ้มครั้นเครง

เขารู้แล้วหรือว่ากณาทไม่ใช่เป็นเพียงคนรักของมณทิตรา แต่
เกี่ยวข้องกับเธอด้วย... เขารู้อะไรอีก.....

“แล้วคุณแสงดาวเล่าคะ”

“นั่นเขาเหมาะกับอาเสี่ยวใหญ่ เพลบอย คนโก้ๆ หรุหร่า”

“ก็คุณนั่นแหละ”

“ผมหรือ” ชายหนุ่มหันมามายิ้มเห็นพื้นขาว “ใครบอกคุณ
ผมไม่ใช่เพลบอย”

“แน่ใจหรือคะว่าไม่ใช่”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์..... ถ้าผมเลือกแล้ว ผมจะอยู่กับผู้หญิงคน
เดียวไปจนถึงที่สุด”

เธอเข้าว่า “แต่ถ้ายังไม่ได้เลือก จะลองดูใจสักก็สิบคนดีคะ”

“คุณก็มองผมเสียไปหมด”

“เผชิญฉันมีดาวพิเศษ”

“ผมก็มีนะ ดาวพิเศษที่ว่า”

“หรือคะ แล้วคุณเห็นอะไรบ้าง”

“เห็นทุกอย่างเกี่ยวกับคุณ”

เธอหัวเราะ “จริงนะ.? ลองบอกมาสักข้อซิคะ”

“เดี๋ยวคุณโกรธ”

“ไม่โกรธหรอกค่ะ เพียงอยากทดสอบดาวพิเศษของคุณเท่านั้น”

ชายหนุ่มหันมาทำตาคม “คุณเป็นคนไม่มีหัวใจ”

“ตายจริง” เธอหัวเราะ “แล้วยังไงอีกคะ”

“ถ้าพูดต่อพรั่งนี้คุณก็ขาดประชุมอีก”

“เห็นฉันเป็นคนเหลวไหลไปได้”

“คุณก็เหลวไหลจริงๆ”

ฟ้ารุ่งเหนื่อยกับการต่อปากคำ ยิ่งเวลานี้เธอกำลังมีเมมาอยู่
ด้วย คนขับรถเจียบไป พอไม่มีใครพูดด้วย ฟ้ารุ่งก็เคลิ้มจะหลับ

ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะชำเลื่องมองร่างที่ทอดพิงเบาะอยู่ข้างๆ
ด้วยความรู้สึกห้วนไหว เขาปล่อยให้เธอหลับ เพื่อที่จะหันมองครั้งแล้ว
ครั้งเล่า... เธออยู่ใกล้เพียงนี้ แต่จะจับต้องแม้เพียงปลายก้อยก็ทำไม่ได้

ฟ้ารุ่งลืมตาเมื่อรู้สึกถึงปลายมือที่จัดไล่เส้นผมที่ข้างหน้าผาก
รถจอดแล้วที่ข้างทาง ชายหนุ่มลดมือลงจับไหล่บางๆ เป็นเชิงปลุก
ให้ตื่น

“คุณขับต่อไปเองได้ไหม นี่ใกล้จะถึงอยู่แล้ว แค่นี้ข้างหน้า
เท่านั้น”

“อ้าว แล้วคุณล่ะคะ”

“ดาวให้ไปรับ”

“แล้วทำไมไม่บอกก่อน ฉันไปส่งคุณนุริก็ได้ ไม่ต้องให้ขับรถ
มาถึงที่นี่”

“ไม่เป็นไร คุณเมมา จะปล่อยให้ขับรถกลับคนเดียวได้ยังไง”

“ดีที่บ้านนี้คุณจะไปยังไง”

“ผมจะไปแท็กซี่”

“ส่งฉันเข้าบ้านแล้วคุณขับรถคันนี้ไปซิคะ”

“คุณไม่กลัวแสงดาวฉีกเนื้อเอาหรือ ผมก็ขี้เกียจตอบคำถาม
อยู่ด้วย”

เธอเลื่อนกายมานั่งแทนที่คนขับซึ่งเพิ่งลุกจากไป เบาะยังอุ่น
ร่างสูงก้าวลงไปยืนข้างทาง โบกมือให้เธอขับรถออกไปก่อนจึงเริ่มมอง
หารถรับจ้าง หญิงสาวมองจากกระจกเงา อดเป็นห่วงไม่ได้

รถของพีรชต์จอดอยู่ ฟ้ารุ่งรู้สึกผิดคาด ไม่คิดว่าสามีจะกลับบ้าน ร้างสูงใหญ่ตั้งอยู่ในเก้าอ้นวม หันหน้าเข้าหาภาพวาดที่ดูเหมือนมีชีวิตของคุณหญิงผกา สีหน้าเคร่งขรึมของสามีทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดอัด

“คุณพี” เธอทักเจื่อนๆ “กลับมานานแล้วหรือคะ”

“เพิ่งมา”

หญิงสาวบอกเล่าไปตามความเป็นจริงว่า “คุณภูกับฟ้าไปทานข้าวกับมณฑิราคะ พอเสร็จ ไปส่งมณฑิราแล้วก็กลับ”

“แล้วนายภูกี่ล่ะ”

“กลับไปรับแสงดาวคะ”

“อ้อ”

หญิงสาวรู้สึกอึดอัดกับท่าทีเฉยเมยแถมบึ้งตึงของอีกฝ่าย เขาไม่เคยทำสีหน้าท่าทางเช่นนั้นกับเธอมาก่อน ตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา มีแต่ฝ่ายเขาที่ต้องคอยหลบหน้าพูดไม่เต็มเสียงอย่างคนรู้สึกผิด

ตอนนี้คนผิดกลับกลายเป็นเธอไปได้อย่างไร ฟ้ารุ่งยอมรับไม่ได้ ในเมื่อเธอรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเขาต่างหากที่เป็นฝ่ายทำร้ายเธอ และเธอก็ไม่เคยกระทำความผิดอันใดต่อเขาเลย

“ยังไม่อาบน้ำหรือคะ หรือว่ากำลังจะออกไปข้างนอก”

“เปล่า” คำตอบสั้น

“ถ้าอย่างนั้นฟ้าไปอาบน้ำก่อนนะคะ”

“คุณดื่มเหล้าด้วยหรือ”

เสียงถามคล้ายตำหนิ

“นิดหน่อยเท่านั้นเองคะ ดื่มเป็นเพื่อนมณ”

“เดี๋ยวนี้เก่งใหญ่แล้ว”

หญิงสาวขึ้นบันไดตรงไปห้อง โถงใช้เวลาเนิ่นนานในห้องน้ำ กะว่าพอเสร็จออกมา สามีก็นอนหลับ หรือไม่ก็ออกจากบ้านไปแล้ว

ทว่าเธอกลับพบเขานั่งดูหนังสืออยู่บนโซฟาปลายเตียง ที่เดียวกับที่เธอนั่งรอเขากลับบ้านอย่างเปลี่ยวดายทุกค่ำคืน

“ผมอยากจะพูดด้วย”

เสียงพูดอ่อนขรึม ฟ้ารุ่งชะงักมือจากการแปรงผม เริ่มละละมั่ง คำขอแยกทาง... เธออดรู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้ “คะ” เสียงตอบรับไม่มั่นคง “ฟ้ากำลังฟัง”

อีกฝ่ายนิ่งเงียบ ก่อนที่จะความหาบหรีมาจุดสูบ จานเก็บถ้วยหรีกระเบื้องเคลือบสีขาวลายทองสะอาดเอี่ยมรอเวลาถูกเรียกใช้ มันมีโอกาสดำรงทำงานไม่บ่อยนัก

“ตั้งแต่คุณแม่ตาย ชีวิตของคุณเปลี่ยนไป เดี่ยวนี้ยิ่งเปลี่ยนมาก จริงไหม”

หญิงสาวนั่งรอฟังว่าเขาจะพูดอะไรต่อ รู้สึกคล้ายนักโทษที่รอคำสั่งประหาร มีแต่ความตายเท่านั้นที่รออยู่

“คุณพอใจกับชีวิตตอนนี้หรือเปล่า มีอิสระ มีเพื่อน ได้ทำงานที่คุณชอบ”

เสียงถามสะท้อนใจ “คุณถามทำไมคะ”

หนุ่มใหญ่ถอนใจ ลำบากใจที่จะพูด

“ผมรู้ตัวว่า ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันมา ผมได้แต่ทิ้งคุณให้คุณแม่... ผมไม่เคยทำตัวเป็นสามีที่ดีเลย ไม่เคยให้ความสุขแก่คุณผม....บกพร่องมาก.. .แต่ว่า...ผมมีเหตุผล”

เสียงขรึมเงียบอีก ฟ้ารุ่งมองหนุ่มใหญ่ด้วยประกายตาเจ็บปวด

“คุณมีผู้หญิงอื่น...ใช่ไหมคะ”

อีกฝ่ายพยักหน้า “ใช่”

ทั้งที่เคยคาดเดาไว้ก่อน แต่พอได้ยินก็อดเจ็บแปลบไม่ได้ “แล้วทำไมล่ะคะ ทำไมมาแต่งงานกับฟ้า”

“คุณก็รู้ คุณแม่ท่านขอร้อง”

“ถ้าคุณหญิงไม่ขอร้อง คุณก็จะไม่แต่งงานใหม่คะ” เธอถามอย่างเจ็บช้ำ ประกายน้ำตาแวบวับ

ชายหนุ่มถอนใจ

“แต่งงานหรือไม่แต่งงาน ฟ้าก็คงไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าคนดูแลคุณหญิง ฟ้าไม่ใช่ภรรยา.. ไม่เคยใช่... เธอคนนั้นต่างหากที่เป็น และตอนนี้เธอก็ยังอยู่กับคุณ” น้ำเสียงเธอสะท้อนบอกความร้าวรานใจ น้ำตาซึมลงเป็นทาง ฟ้ารุ่งปาดทิ้ง “คุณจะให้ฟ้าทำยังไงล่ะคะ”

นอกจากเสียงถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ชายหนุ่มไม่ได้ให้คำตอบว่าอะไร

ฟ้ารุ่งพูดต่อไปว่า “คุณถามฟ้าแล้วหลายครั้งหลายหนว่ามีแผนการชีวิตอย่างไร โชคร้ายที่ฟ้ายังคิดไม่ออก แต่ว่าคุณไม่จำเป็น

“ตกลง” เขาตอบรับง่ายตาย

แสงดาวยกแขนขา บริหารร่างกายเบาๆ อยู่บนเตียง

“พรุ่งนี้ดาวมีนัดถ่ายรูปค่ะ คงต้องยุ่งหลายวันกว่าจะเสร็จ”

“ลงหนังสือเพนท์แฮร์สหรืออะไร”

“แหม คุณภูกี้ ลงนิตยสารสำหรับผู้หญิงไฮคลาสค่ะ”

สีหน้าของคนฟังกลับเฉื่อยเฉย

“เสร็จแล้วก็ให้ไปทดลองเดินแบบ ดีไม่ดีจะได้ขึ้นแคทวอร์คเป็นนางแบบเดินแฟชั่นกับเขาบ้าง”

“ดาวดวงนี้เริ่มเปล่งประกายแล้วละซี”

“คอยดูไปซีคะ” เธอพูดอย่างกระหยิ่มใจหมายมาด

ชายหนุ่มขยับตัว “ผมจะลงไปหากาแฟดื่ม”

“โทรบอกให้เด็กยกขึ้นมาซีคะ”

“ดีหรือ พี่เขาอยู่บ้าน ประเดี๋ยวหมั่นไส้เอา”

แสงดาวจึงเงย

ชายหนุ่มกลับเดินออกมาทางลานหน้าบ้านซึ่งเป็นทิศทางตรงกันข้ามกับห้องอาหาร ฟ้ามุ่งเดินกลับขึ้นมาพอดี “อรุณสวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวทัก รอยยิ้มสดใสจนชายหนุ่มแปลกใจ

“เขามากี่โมง” เสียงถามขริ้ม

ดวงตาคนตอบเป็นประกายระยับ “เมื่อคืนมาก่อนฟ้าคะ ยังถามเลยว่ากินเหล้าด้วยหรือ...” เธอหัวเราะ “คิดว่าจะถูกตีเสียแล้วซี”

ดวงตาสีเข้มนกลับเครียดขึ้น

ฟ้ามุ่งพูดว่า “สงสัยว่าจะยังไม่ตื่น” แล้วร่างบาง ๆ ก็เดินผ่านเข้าไปข้างใน ขึ้นบันไดไปยังชั้นบนโดยไม่สนใจชายหนุ่มอีกต่อไป สีหน้าของเขากระด้างขึ้นอย่างชัดเจน...

พีริชต์แต่งตัวเสร็จแล้ว กำลังยืนหิวมออยู่หน้ากระจก ฟ้ามุ่งมองสามมือน้อยอย่างภาคภูมิใจ อยากจะเข้าไปกอดแต่ก็กระดากเกินกว่าจะทำได้ นำขำที่เธอยังชัดเจนราวสาวเพิ่งพบรัก ราวกับเป็นคู่แต่งงานใหม่หลังจากสองปีของการอยู่ร่วมห้องเดียวกัน

หญิงสาวกริ่งเกรงว่าในเช้าวันนี้เขาจะเปลี่ยนท่าทีเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาก่อน... หลังจากคำคืนที่หวานชื่น เขากลับกลายเป็นเสมือนเด็กที่สำนึกผิด... ผิดต่อผู้หญิงอีกคนหนึ่งของเขา... แล้วหลบหน้าหนีหายไปจากบ้านและจากเธอ

พีริชต์หันมามยิ้ม เดินเข้ามากอดแล้วก็มลงมาจูบ ฟ้ามุ่งกอดตอบ รู้สึกว่าความหวังอันริบหรี่ได้ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง ความสุขเป็นเช่นนี้เอง ผู้คนถึงได้ปรารถนามันนัก

“วันนี้ไปเที่ยวที่ไหนกันดี” เสียงถามเอาใจ

ดวงตาของหญิงสาวเป็นประกายวาววาม “ไปไหนก็ได้คะ แล้วแต่คุณ”

“ไปภูเขากันดีกว่า ดูน้ำตกบ้าง อยู่กับทะเลจนเบื่อแล้ว”

“ตกลงค่ะ”

หล่นซบหน้ากับอกของสามี เรียวแขนกระชับแน่น เกรงว่าหากคลายออก ร่างอบอุ่นนี้จะหายวับไป

พีริชต์หัวเราะเบาๆ ประคองใบหน้าเธอให้เงยขึ้น มองลึกลงในดวงตาสีน้ำตาลเข้มซึ่งเขารู้สึกว่าช่างบริสุทธิ์ชื่อเหลือเกิน

“ผมรักคุณนะ”

เขาอยากจะทำมากกว่านั้น พูดถึงความรู้สึกที่เขามีต่อเธอ ตลอดมา รัก เป็นห่วง ห่วงแทน... ช่างทรमानใจที่ต้องหลีกหนีจากเธอและไม่เคยกล้าอธิบาย ในบัดนี้แม้เมื่อเขาสามารถพูดได้ทุกอย่าง โดยหญิงสาวจะรับฟังอย่างเข้าใจ เขากลับชัดเจนเกินกว่าจะทำ

วัยที่แตกต่างนั้นอย่างหนึ่ง กำแพงที่เขาเพียรสร้างขึ้นกั้นกลางนั้นก็อีกอย่างหนึ่ง ที่ชัดเจนเขาไว้

ฟ้ามุ่งอยากจะทำตอบว่า ฟ้าก็รักคุณ...

แต่ว่า“รัก” คืออะไรกันแน่

ใจเธอแวบไปถึงร่างสูงในเครื่องแบบของนายทหาร ผิวคล้ำ ดวงตาขริ้ม ริมฝีปากหน้าที่ไร้อรอยยิ้มมาแสนนาน เขาผู้ซึ่งมีตัวตนอยู่แต่ในความคิดฝันเท่านั้น ไม่มีทางจะมาเดินอยู่ในชีวิตจริงของเธอได้ เมื่อยังใกล้ชิดกัน เธอเคยเชื่อว่านั่นแหละคือความรัก.....

ใบหน้าที่ประดับด้วยริ้วรอยของวัยก้มลงมา ฟ้ามุ่งเผยอรับ รู้สึกว่าทุกอณูของอากาศช่างเต็มเปี่ยมไปด้วยความอบอุ่นอย่างเหลือเกิน.....